Ponedjeljak, 11.08.2014.g.

Neki dan sam bio na jednoj misi i i igrom slučaja sjeo u slobodnu klupu

blizu oltara. Inače na svim misama, u svim crkvama gdje dođem na misu,

nekako najradije sjednem negdje otraga.

Jer nekako osjećam da moje izvanjsko ponašanje tokom mise može

djelovati zbunjujuće na druge oko mene, i da im može zasmetati u

njihovom doživljaju PREKRASNIH DUHOVNIH TRENUTAKA.

Jer skoro cijelu misu znam provesti zatvorenih očiju jer mi tako ništa ne

odvlači pažnju od slušanja čitanja BOŽJE RIJEČI, svećenikove

propovijedi, svećenikovog predvođenja misnog slavlja i riječi i pjesme

koje pri tom izgovara.

I vrlo se često tako zatvorenih očiju znam OPUSTITI DUHOM i počnem

se njihati tijelom lijevo-desno.

Kod moljenja molitve OČE NAŠ, ja jednostavno usmjerim pogled u vis,

PREMA BOGU OCU KOJI JE TU NEGDJE, zatvorim oči, dignem

raskriljene ruke i izgovarajući riječi molitve nastojim "doći" bliže MOM

SVEVIŠNJEM STVORITELJU, BOGU OCU.

A poslije pretvorbe više ne sjednem jer jednostavno OSJEĆAM ŽIVU

PRISUTNOST GOSPODINA ISUSA U PRESVETOM OLTARSKOM

SAKRAMENTU I POSVEĆENIM HOSTIJAMA i nekako mi je neugodno

da ja pred TIM ŽIVIM GOSPODINOM BOGOM TAMO SJEDIM.

Sve to i još neke izvanjske sitnice čine moju vjeru,

UPOTPUNJUJU JE, DOVODE ME NEKAKO U PUNO BLIŽI

ODNOS SA TIM DUHOVNIM SVIJETOM KOJI SE TAMO

OKUPIO NA OLTARU I OKO OLTARA.

ČESTO ME TAKO PROLAZE TRNCI I TEKU MI SUZE OD MILINE I

SVETOSTI TIH TRENUTAKA.

A neki drugi dragi ljudi tamo oko mene imaju opet svoje spoznaje, svoj

doživljaj vjere i znam da im vjerovatno mogu tako zasmetati.

JER, SVAKI OD NAS IMA SVOJ PUT S GOSPODINOM.

I tako, kad sam sjeo tu naprijed, ispred oltara, ''digao' sam pogled i počeo

blagoslivljati i pozdravljati DRAGE SVECE čiji su kipovi bili razmješteni

po oltaru i zidu crkve. I moliti im se.

A pogled mi se često znao zaustaviti na malim vratašcima usred oltara.

MALA VRATA SVETOHRANIŠTA, GDJE JE BIO MOJ ŽIVI

GOSPODIN U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU I

POSVEĆENIM HOSTIJAMA.

Mala, neugledna, zatvorena vratašca.

I "dođe" mi misao da zašto mora moj LJUBLJENI GOSPODIN

biti sakriven od mene u tom SVETOHRANIŠTU.

I zašto moram čekati da dođe vrijeme pričesti da se to

SVETHRANIŠTE otvori i da GA ja vidim.

I zašto mi nije stalno, tokom cijele mise tu izložen, nego samo

nekoliko minuta.

I zašto moram čekati svaki četvrtak DA GA VIDIM ŽIVOGA i

da mu se takvom mogu pomoliti.

NEKAKO ME BAŠ UHVATILA NEKA ŽALOST.

Znam, crkva ima svoje propise za sve te trenutke.

I znam da ju u svemu tome VODI SVETI BOŽJI DUH.

Ali, ZAŠTO JA NE MOGU UVIJEK GLEDATI MOGA ŽIVOGA

GOSPODINA…

PUNO PROPISA I REGULA U KOJIMA MI NEKAKO NEDOSTAJE

SVETOGA BOŽJEG DUHA.

I same od sebe, u toj mojoj žalosti i unutrašnjem monologu i

jadanju mojem LJUBLJENOM GOSPODINU, OČI SU MI SE

NAPUNILE SUZAMA.

MOJ GOSPODIN JE TU.

I MOJE OTVORENO SRCE MU JE DOM.

I NE MOGU ME OD NJEGA ODIJELITI NI ZIDOVI NI VRATA

GDJE JE NEKAD SKRIVEN OD MOJEG POGLEDA.

ON JE U MOJEM SRCU.

I nekako sam suspregnuo suze.

No, počela je pričest. Kako sam bio među prvima na pričesti, nakon

mojeg RAZGOVORA SA ŽIVIM GOSPODINOM KOJI JE PONOVNO

BIO U MENI, otvorio sam oči i gledao prema oltaru i kipovima svetaca.

Kraj mene su se pričešćivali ljudi, i nisam mogao a da ne vidim kako

mnogi od njih izvrše TAJ PREDIVNI ČIN BOŽJE LJUBAVI ZA NAS

LJUDE.

Od nekih tridesetak ljudi koji su se pričestili u tim trenucima dok nisam

ponovno zatvorio oči, njih samo troje je kleknulo DA SE POKLONE

PRED ŽIVIM GOSPODINOM BOGOM KOJEG SU TREBALI PRIMITI

U SEBE.

Njih više od pola je TOG ŽIVOG GOSPODINA ISUS U POSVEĆENOJ

HOSTIJI primilo u svoje nedostojne ruke i stavilo u svoja usta.

SA KOLIKO SAMO NEMARNOSTI I NEPOŠTOVANJA SU SE

ODNOSILI PREMA NAŠEM SPASITELJU, NJEGOVOM TIJELU I

KRVI!

SRCE MI SE ODJEDNOM NAPUNILO SA TOLIKO ŽALOSTI

DA SU MI SUZE SAMO TEKLE PO LICU …

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, SMILUJ SE NAMA GRJEŠNICIMA!

POČEO SAM ŽARKO MOLITI GOSPODINA ŽIVOGA, U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU I PRESVETOJ

HOSTIJI DA NAM SVIMA OPROSTI, DA NAM SE SMILUJE

ZBOG NAŠE MALOVJERNOSTI I NEPOŠTOVANJA PREMA

NJEGOVOM BOŽANSTVU!

DA NAM SE SMILUJE PO LJUBAVI I MILOSRĐU SVOJEM

BESKRAJNOM!

KAKO MI LJUDI SVE TO OLAKO SHVAĆAMO …

CRKVE NAM SVE VIŠE BLIJEŠTE OD UREDNOSTI, UREĐENOSTI,

SJAJA.

ALI SRCA, SRCA SU NAM OHOLA I TAŠTA.

BAŠ SAM SE NAPLAKAO NA TOJ MISI…

I baš sam kroz sve to sjetio kako smo mi ljudi naivni, baš onako

oholi, tašti, licemjerni.

Samo bi tražili i uzimali a ništa ne bi dali.

Niti jedan kratki poklon PRED ŽIVIM GOSPODINOM.

A najviše sam plakao kada je na pričest došla i jedna draga osoba. Kad je

bila negdje treća po redu prije svećenika, KLEKNULA JE NA POD, NA

OBA KOLJENA, OSTALA TAKO SEKUNDU-DVIJE, DIGLA SE I

KRENULA PONOVNO DA PRIMI ŽIVOG GOSPODINA U PRESVETOJ

HOSTIJI STOJEĆI.

A znam da je prije bila PRIMALA GOSPODINA KLEČEĆI. Nisam ju

nikad pitao zašto. I nisam znao, sve dok nisam i ja spoznao koliko JE

LJUBLJENI MOJ GOSPODIN BOG UZVIŠEN A KOLIKO SAM JA,

NESAVRŠENO LJUDSKO BIĆE, NEDOSTOJAN, NITKO I NIŠTA.

U RASTU U TIM SVOJIM DUHOVNIM SPOZNAJAMA O

BOŽJOJ UZVIŠENOSTI JA SAM JEDNOSTAVNO POČEO

PRIMATI PRIČEST KLEČEĆI JER SAM SE TAKO OSJEĆAO.

MALO, NEVRIJEDNO, NEDOSTOJNO BIĆE PRED SVOJIM

STVORITELJEM.

Ali, to više ne činim. Došle su neke regule oko toga da to činimo, sam čin

primanja ŽIVOG GOSPODINA ISUSA U HOSTIJI, stojeći pred

svećenikom. A da se poklonimo dok smo negdje treći na redu.

I MOJA VJERNIČKA POSLUŠNOST PREM REGULAMA I OBIČAJIMA

MOJE CRKVE MI JE NALAGALA DA TAKO I JA ČINIM.

I SADA TAKO I ČINIM.

ODLUČIO SAM DA ĆU SE TOGA PRIDRŽAVATI I DOK

BUDEM TREĆI NA REDU, DUBOKO KLEKNUTI I POKLONITI

SE MOJEM ŽIVOM LJUBLJENOM GOSPODINU U POSVEĆENOJ

HOSTIJI, DIĆI SE I ONDA PRIČEKATI OVO DVOJE PRED

SOBOM I PRIMITI ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA KRISTA U

POSVEĆENOJ HOSTIJI U MOJA USTA.

NO, IPAK SAM JA TU DODAO I NEŠTO SVOJEGA, ŠTO

OSJEĆAM PREMA MOJEM LJUBLJENOM GOSPODINU.

KADA KLEKNEM, JA MU U SEBI SAMO KAŽEM JEDNU

REČENICU:

"GOSPODINE, EVO U DUHU TI DOLAZIM NA KOLJENIMA."

I ZAMIŠLJAM SEBE KAKO NA KOLJENIMA PROĐEM TIH DVA

METRA DO SVEĆENIKA I PRIMIM SVOJEG LJUBLJENOG

GOSPODINA U SVOJA USTA.

TO JE MOJ DODATAK PONIZNOSTI I POŠTOVANJA PREMA

MOJEM LJUBLJENOM SPASITELJU KOJI ME JE OBRATIO, SPASIO

MENE, MOJU OBITELJ, I NADAM SE, MOJ VJEČNI ŽIVOT.

A kada sam vidio da je i ona draga osoba našla svoj način kako da oda

poštovanje SVOJEM LJUBLJENOM GOSPODINU, kleknuvši na oba

koljena dok je negdje bila treća na redu, OBLIJALE SU ME SUZE.

JER SAM U TOM ČINU VIDIO VJERU, PONIZNOST, LJUBAV.

A TO NAM SVIMA TAKO NEDOSTAJE.

CRKVE SU NAM SVE UREĐENIJE, SVE LJEPŠE. I BAŠ JE

PREKRASNO NA MISAMA GDJE GOD SAM BIO U OVIH ZADNJIH

NEKOLIKO MJESECI.

OLTARI SU OKIĆENI, SVE BLJEŠTI.

Ali mojem srcu i duši TREBA ŽIVI GOSPODIN

BOG.

TREBA MI PONIZNOST, LJUBAV, VJERA,

ISTINA, PRAŠTANJE.

A neku tugu i sjetu mi je još više pojačalo razmišljanje u koje sam

"došao" kada sam bio 02.08. na otoku Visovcu, franjevačkom

samostanu, SVETIŠTU GOSPE OD ANĐELA, na dan kada se mogao

dobiti potpuni oprost za svoje grijehe i vremenitih kazni za njih.

TO JE DAVNO ISPROSIO SVETI FRANJO OD NAŠEG LJUBLJENOG

GOSPODINA ZA SVAKOG ONOG KOJI ĆE SE NA TAJ DAN, U

NEKOJ OD FRANJEVAČKIH CRKVI I SVETIŠTA, ISPOVIJEDITI,

PRIČESTITI I IZMOLITI ODREĐENE MOLITVE NA NAKANE

SVETOG OCA PAPE.

I ja sam to učinio. Ali nekako nisam imao osjećaj potpunosti, osjećaj da

sam baš sve riješio.

A nakon nekog vremena sam znao i zašto.

Jer sam nesvjesno zaboravio ispovijediti neke grijehe, i bez obzira, što ja

na kraju ispovijedi dodam rečenicu: "… DA TU PRIBRAJAM I SVE

DRUGE GRIJEHE KOJIH SE SAD NISAM SJETIO I NISAM IH

ISPOVIJEDIO.", ipak sam osjećao da nisam obavio savršenu ispovijed.

A možda nisam ni bio potpuno iskren kod ispovijedi …

Uglavnom, tokom cijelog tog dana ja sam sreo mnogo ljudi koji su tamo

došli, išli na mise, ispovijedi, pričesti.

I NA ŽALOST, ČUO ILI VIDIO MNOGO GRIJEHA KOJE SU ONI U

TIM TRENUCIMA ČINILI NA RAZNE NAČINE.

I MNOGI OD NJIH SU BILI UVJERENI

DA SU DOBILI POTPUNI OPROST OD

SVOJIH GRIJEHA I VREMENITIH KAZNI.

A NISU.

JER IM SRCE NIJE BILO ČISTO, JER IM

DUŠA NIJE BILA ČISTA, JER NISU BILI

ISKRENI, NISU BILI PONIZNI, VJERA

IM JE BILA SLABA.

I vjerojatno će naš MILOSRDNI GOSPODIN uzeti nešto od tih naših

ispovijedi i pokora koje na takve dane učinimo.

Ali, gledajući koliko često ja padnem u grijeh tokom jednog dana, koliko

drugi oko mene "padaju" u oholosti, licemjerju, laganju, ogovaranju,

ljutnji, osuđivanju, itd., JAKO MALO NAS UOPĆE DOBIJE MILOST

TOGA OBEĆANJA ŠTO NAM GA JE SVETI FRANJO IZMOLIO.

JER SMO GRIJEŠNI, LAŽNI I

NEISKRENI, OHOLI I TAŠTI, BLUDNI,

LICEMJERNI I SVE DRUGO ŠTO NAS

ODVAJA OD DOSTOJNOSTI DA PRIMIMO

MILOSTI NAŠEG LJUBLJENOG

GOSPODINA ISUSA KRISTA.

I TO SVE ČINIMO STALNO. RIJEČJU,

MIŠLJU, DJELOM I PROPUSTOM.

A tu sam i ja, koliko god se trudio da budem drugačiji.

Ali ipak, ostaje mi samo čvrsta odluka da želim iz trenutka u trenutak

svojeg života biti bolji vjernik i čovjek.

I, OSTAJE MI ČVRSTO POUZDANJE U LJUBAV I MILOSRĐE

MOJEG LJUBLJENOG GOSPODINA ISUSA KRISTA.

JER, BEZ NJEGA BI SVI ZAVRŠILI U PAKLU, KUDA NAS SVOJIM

SMICALICAMA NASTOJE ODVESTI ZLI I NJEGOVI ZLI DUHOVI.

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, SMILUJ SE

NAMA GRIJEŠNICIMA!

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI

GOSPODINE!

SVETO I PRESVETO TVOJE PROBODENO

SRCE U SVE VIJEKE VJEKOVA!

I SMILUJ SE MENI GRJEŠNIKU!

I SMILUJ SE SVIMA NAMA KOJE SI

OTKUPIO PREDRAGOCJENOM KRVLJU IZ

SVOJEG PRESVETOG SRCA!

ČAŠĆEN, HVALJEN I BLAGOSLOVLJEN

TROJEDINI, LJUBLJENI BOŽE, OČE, SINE I

DUŠE SVETI U SVE VIJEKE VJEKOVA!

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE,

MOLI ZA NAS GRJEŠNIKE!

I ČAST I SLAVA CIJELOM DUHOVNOM

SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU

VOLJU!

MOLITE ZA NAS GRIJEŠNIKE!

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI BOŽE!

SVET I PRESVET.